

Mads Skjorberg

Nézd, tintát pumpál a szívem!

Kitépi egy bordám, s a lábam elé veti
42-es EUR méret, fájdalmas látnod így
Ereken át kémeleli szívem a doki
kontrolltintát pumpál belém

vattapuha az arcom
bőröm szinte lángol
mégis a számat keresed
csókod csupa kétely
mint vérfoltok a hálóingen

szemed sem rebben, rám meredsz
én meg csak lomhán nézlek
mintha nyakamba lihegne valaki
szaporábban ver a szívem
valahol a gerinc mentén
fehér fény hasít a bordáim közé

Meghúzódhatsz a lábamnál
nehéz találni olyan pasziánszt
aminek hozama nagyobb lett volna

A tundrán akarsz átgyalogolni?
kékfehér jég hasít szíjat a talpadból
s míg a vihar tombol a tájon
halott neved suttogja füledbe

a kincseskamrát
nem töltheti csurig
se Dzsingisz kán, se más
és amíg távol leszel
minden értékét vesztheti
így hát magányomban eléneklem
siratóját az árva özvegyeknek

Mindig ugyanazok a napok

vasárnap voltál
az ágyamban
lepedőbe burkolózva
hófehéren, mosolyogva
fehéren nekem

kék voltál
azon a kedden
mikor egyedül hagytalak
mégis jól érezted magad

és amikor ajándékot hoztam
bearanyozta e napot a gyűrű
s a kéket már feledted is

megint fehér jött, vasárnap voltál
azután egy újabb
igen, emlékezz csak
mit mondtál, na mit
jól emlékszem arra a napra
s főleg a bőrod barackszínére

Végezetül

volt egy kulcs a birtokodban
veszekedtünk, civakodtunk
megszerezni, nyitni szívünk
húgomét s az enyém

asztal alatt kuckót építettünk
széklábak, kismamacipőd
nevetésed volt a társunk

talán csak ennyi kellett
a felcseperedéshez
hagytad megismerni a világot
kifürkészni, benne mi az érték

szalagos fánkról álmodom
éhező hajléktalanokról
karácsonyi aprósüteményről
illata újra magához ölel

nos, nénikém, le a hajhálóval
ormótlan kismamacipővel
köszöntsük az új karácsonyt
még ez utolsó alkalommal
mielőtt a kulcsot
végleg elzárod előlünk

Ebben a rongy városban

ez itt egy idegen város
Shanghai jellegzetes szagával
négy fal között minden
bármit teszek, elillan nesztelen
átpereg ujjaim között

(elhagyottnak, élő halottnak
éreztem magam egy magányos éjjel
de a város fényes ablakai
lassankén megnyugtattak)

talán az Oslo–Moss
vonal az én életem
talán pont ez az út
az egyetlen hazai

Az erkélyen

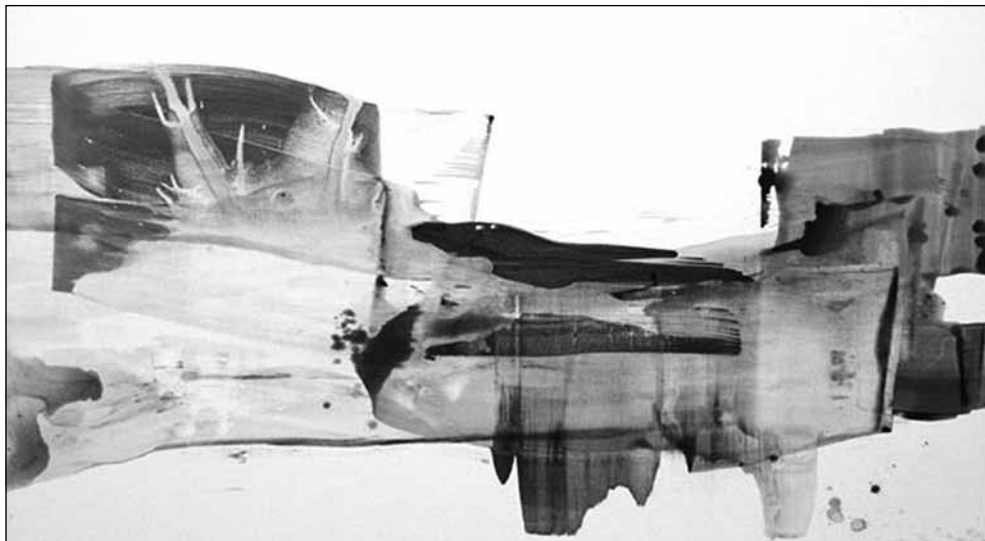
tizenegykor ébredek
tizenegykor felkelek
a világ tolakszik felém
mulasztások sorozata
a beteljesületlen élet

tudod, énekelni szoktam
s a zsoltárok ajkamon
pincemélyből feltörő
pókháló-poros hangok

szívem rozsdás zárja
csikorog a tévtanoktól
óvatosan nyiss utat
az élet apróságainak

egyszer csak felragyog a nap
meglátlak az ellenfényben
kéz nyúl felém a panelek közt

mit tehetünk a távolsággal?
méterekre van ablakom a tiédőtől
híd legfeljebb csak sóhajokból
(mehetünk körbe, a kitaposott úton)

INGRID ANDENÆS TRONSTAD ALKOTÁSA

Faltól falig

néha céltalan bolyongok
néptelen folyosókon
suttogásom ráfagy a falakra

békeidő, mondom halkán
s körülöttem minden kifehérlík
távolból hullámverés hangja
elrabolnak a szavak
saját testembe falaznak

kiégtem, nyögöm magamban
– összesúgnak mögöttem
meghalok, hörgöm aléltnan
jót nevetnek rajtam

rendben, gondolom
csak ennyit akartam mondani
az utak szerteszét szaladnak
távolodnak az általam bejártaktól
nevem is elvész e falak között

arccal hajlok a föld felé
elillantak a lehetséges szavak
békeidő, mondom, kiáltom
inkább lenyeltem volna
örökre magamba fojtva

vége a gyerekkornak
távolból hullámverés hangja

felnőttként
céltalan bolyongáshoz
idomul a lábunk

Nap a láthatáron

Miként a Nap az erők palotája
úgy a Föld a bástyánk
a fenéken lehorgonyozva
fékezi a vándorlásunk
a túlnépesedett bolygón

a tenger oly végtelen és kék
megéneklek útjaim
tróféáim az árbocra tűzve
feltárom meztelen testem az égre
árnya a visszatükröző vízen
rég feledett emlékek között
lapozgatva, apámról

mint anyám, bátyám, nővérem
nagy szavakat zengünk
előttem csordultig a tányér
valaha papírra vetett szavakkal:
mohón falom
minden betű a gyomromat nyomja

az ünnepek rettegéseinket idézik
halálfélelmekről, háborúkról
gond szövi az álmainkat
nézd, mik vagyunk:
fal mögé rejtett bástyák
kiolthatatlan Nap
sodródó lélek a nyílt tengeren

Hátradőlve, enyhén ellazulva

nincsenek falra kiszögelt terveink
csak felhő formájú papírhalmazok
hullámzó homokdűnék a padlón

jól védem magam
jelzőrakéta, mentőmellény
mint sebzett vad vörös, éber szemmel
hófehér fogakkal vicsorgok
az orvul támadókra
magam ellen is, ha kell
orkán szelet üvöltök saját fülemben
varázsigeiket a békéről

tízezer tonna súly
téglánként rakom
építem, emelem a falat
gyötrődöm minden darabbal
szó szót követ, fogy a hangom
elrejttem magam

Mads Skjørberg 1988-ban született. Középiskoláit Kongsvingerben végezte. Majd Oslóban grafikus designer és fotós mesterséget tanult. Táncol. Tizenhét évesen küldte be első írásait a legnagyobb norvég kiadóknak. 2010-ben jelent meg első kötete az Aschehoug Kiadónál (*Fra gutten som sto ved elven*, 2010). Összeállításunkba ebből a gyűjteményből válogattunk.